

consumint força líquid). Hi ha un intent per part d'un petit grup de pressió de quedar-s'hi a dinar, però és poc consistent i es dilueix aviat.

El desert del Garraf

Ens endinsem de nou pel massís del Garraf, amb la intenció de recuperar el GR. El sol ja fa hores que ens escalfa i al Garraf, després de l'incendi de 1982, només queden margallons, molt bonics però que punxen de mala manera - si no que li ho preguntin al Josep Samsó que es queda amb un ull a la viruta durant diverses setmanes-, també hi queden garrics, pins de mig metre d'alçada i troncs d'arbres morts i ressecs que ens entorpeixen el camí en el millor dels cassos i se'ns claven a les cames en el pitjor.

Davant d'una cruïlla de camins, comencem a polemitzar sobre possibles dreceres. Tenim dues opcions (probabilitat d'encert = 1/2). Després d'una inacabable baixada pel barranc o torrent de Jafra, l'evidència es va convertint en murmuri general: ens hem equivocat.

El calvari ha començat: caminem per camins no assenyalsats, marges i rieres tan seques com les nostres cantimplores, que ja han exhaurit tot el líquid. Anem amunt i avall, ara cap aquí, ara cap allà en direcció contrària.

Un dinar mogut

El sol és de justícia, no hi ha cap ombra en cap dels punts cardinals. L'estómac

grinyola. Per fi un pi, salvat no se sap com de la gran foguera, aplega un grup movedís de gent. Diem grup movedís perquè l'ombra és tan petita que obliga a anar canviant de posició a mida que el sol, que corre, va traient, de nou, el nas. Així comencem el primer plat en un lloc que no té res a veure amb la ubicació que teniem en el moment de les postres.

El nostre responsable cap, amb una gorra paramilitar molt curiosa, i en Jordi Vilaplana com a suport, es passen tota l'estona del dinar buscant el desllorigador de com sortir de la riera del Garraf. Degut a l'esmentada gorra, un grupet tendencios ha començat a fer totes les combinacions possibles amb els noms de Manel, Fidel, Pons i Castro.

Massa llum per a la Maria Llum

El sol continua cremant. La Maria Llum ja té clars símptomes d'insolació. Un grup de cinc persones l'ajudarà a retirar-se de la caminada.

I el sol cada cop crema més, les ombres continuen "sense trobar-se", l'aigua fa molta estona que s'ha acabat. Assedegada, insolada i fotuda avança, de forma dispersa, la llonganissa paraigüera.

La imatge del desert, sense ombres ni aigua, és present per primer cop al Paraigua. Com els beduïns, hi ha qui tria posar-se una tovallola al cap (és el que més s'assembla a la indumentària del desert), d'altres opten per estirar-se i recollir les engrunes d'ombra d'algun margalló eixerit.